

Story Changers: Enhancing Pupils' Social Skills and Enriching Teaching Methods Through Storytelling and Virtual Reality

Intellectual Output:	2
Intellectual Output Title:	Creation of the “You Tell” Stories and Relevant Guide
Activity:	A5
Activity Title:	Translation of the “You Tell” Stories
Partner:	Ellinogalliki Scholi Jeanne d’ Arc

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Η υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην παραγωγή της παρούσας έκδοσης δεν συνιστά αποδοχή του περιεχομένου, το οποίο αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών, και η Επιτροπή δεν μπορεί να αναλάβει την ευθύνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχονται σε αυτήν.

Coordinated by

MMC Mediterranean
Management Centre

Partners

**Apostolos
Varnavas
Primary School**

Program:	Erasmus+
Key Action:	Cooperation for innovation and the exchange of good practices
Project Title:	Story Changers: enhancing pupils' social skills and enriching teaching methods through storytelling and virtual reality
Project Acronym:	Story Changers
Project Agreement Number:	2020-1-CY01-KA201-066072
Project Start Date:	01/12/2020
Project End Date:	30/06/2023

Πίνακας Περιεχομένων

Τίτλος Ιστορίας.....	3
Βασικές Πληροφορίες της Ιστορίας.....	3
Βασικό Θέμα.....	3
Δευτερεύον Θέμα.....	3
Μαθησιακά Αποτελέσματα.....	3
Ομάδα-στόχος (Μαθητές).....	3
Άλλες Σχετικές Πληροφορίες.....	3
Πλαίσιο – σημεία αναφοράς (εάν η ιστορία αναφέρεται σε πραγματικά γεγονότα, ιστορικά γεγονότα κ.ά.).....	3
Βασικά στοιχεία ιστορίας	4
Βασικοί Ήρωες Ιστορίας.....	4
Σκηνικό	4
Περίληψη.....	4
Κείμενο Ιστορίας.....	4
1 ^ο Σημείο Απόφασης:	7
2 ^ο Σημείο Απόφασης:	10
3 ^ο Σημείο Απόφασης:	14
4 ^ο Σημείο Απόφασης:	16

Τίτλος Ιστορίας

«Σου χαλάω εγώ χατίρι;» - Μια ιστορία για τη σημασία των ορίων στη ζωή μας

Βασικές Πληροφορίες της Ιστορίας

Βασικό Θέμα

Η σημασία του να έχουμε όρια στη ζωή μας.

Δευτερεύον Θέμα

Η σημασία της αυτορρύθμισης και της ανάληψης υπευθυνοτήτων.

Μαθησιακά Αποτελέσματα

Μέσα από την ιστορία, τα παιδιά αναμένεται:

- Να κατανοήσουν την αξία των ορίων.
- Να κάνουν επιλογές, οι οποίες προάγουν την αυτορρύθμιση.
- Να κάνουν επιλογές, οι οποίες επιδεικνύουν υπευθυνότητα απέναντι στους άλλους αλλά και στον ίδιο μας τον εαυτό.
- Να συνειδητοποιήσουν εάν έχουν λάβει μια λανθασμένη απόφαση και να προσπαθήσουν να επανορθώσουν για τις πράξεις τους.
- Να συνειδητοποιήσουν ότι όλες οι επιλογές, καλές ή κακές, έχουν το δικό τους κόστος.

Ομάδα-στόχος (Μαθητές)

- Μαθητές 1^{ης}-2^{ας} Τάξης Δημοτικής Εκπαίδευσης
- Μαθητές 3^{ης}-4^{ης} Τάξης Δημοτικής Εκπαίδευσης
- Μαθητές 5^{ης}-6^{ης} Τάξης Δημοτικής Εκπαίδευσης

Άλλες Σχετικές Πληροφορίες

Πλαίσιο – σημεία αναφοράς (εάν η ιστορία αναφέρεται σε πραγματικά γεγονότα, ιστορικά γεγονότα κ.ά.)

Η ιστορία είναι εξ ολοκλήρου προϊόν φαντασίας.

Βασικά στοιχεία ιστορίας

Βασικοί Ήρωες Ιστορίας

- Ο Δημήτρης Χιονής, ένα αγόρι το οποίο πηγαίνει στη Δευτέρα δημοτικού και εύχεται οι γονείς του να σταματούσαν να του λένε συνεχώς «όχι».
- Η Σοφία, η κουκουβάγια, η οποία πραγματοποιεί την ευχή του αγοριού.
- Ο Παύλος και η Μαρία Χιονή, οι γονείς του αγοριού, οι οποίοι μαγεύονται από την κουκουβάγια και αδυνατούν να πουν «όχι» στον γιο τους, ό,τι κι αν τους ζητά.

Σκηνικό

Η ιστορία λαμβάνει χώρα σε μια πόλη λίγο έξω από την Αθήνα. Μερικά από τα μέρη στα οποία κινείται ο πρωταγωνιστής της ιστορίας είναι το σπίτι του, η γειτονιά του, το σχολείο και το οδοντιατρείο της περιοχής.

Περίληψη

Στον Δημητράκη, ένα μικρό αγόρι, δεν αρέσει καθόλου που οι γονείς του, ο Παύλος και η Μαρία, του λένε συνέχεια «όχι». Έτσι λοιπόν εύχεται αυτό να σταματήσει. Η Σοφία, μια κουκουβάγια, κάνει την εμφάνισή της και πραγματοποιεί την ευχή του παιδιού. Ο Δημήτρης πλέον μπορεί να ζητήσει ό,τι θέλει από τους γονείς του χωρίς εκείνοι να μπορούν να αρνηθούν. Αποφασίζει να ζητήσει να μην κάνει τις ασκήσεις του για το σχολείο, να αγοράσει ό,τι θέλει και να μην πάει στον οδοντίατρο. Σύντομα όμως συνειδητοποιεί ότι εάν φερόμαστε χωρίς όρια και αυτοέλεγχο θα έχουμε αρνητικές συνέπειες.

Κείμενο Ιστορίας

Σε μια μικρή πόλη, λίγο έξω από την Αθήνα, ζούσε ο Δημητράκης Χιονής με την οικογένειά του. Ο πατέρας του, ο Παύλος εργαζόταν σε μια μεγάλη εταιρεία στο κέντρο της Αθήνας και η μητέρα του, η Μαρία, σε ένα κατάστημα ρούχων. Ο Δημητράκης ήταν επτά χρονών και πήγαινε στη δευτέρα δημοτικού.

Παρόλο που αγαπούσε τους γονείς του, είχε ένα μεγάλο παράπονο... Του έλεγαν συνέχεια «όχι» ή «σε λίγο...». Όποτε άκουγε αυτές τις λέξεις, κοκκίνιζε. Δεν του άρεσε καθόλου να του αρνούνται οι γονείς του και μισούσε να περιμένει! Ήταν ένα πολύ ανυπόμονο παιδί.

Έτσι συνέβη και πρόσφατα. Ο Δημητράκης είχε δει σ' ένα κατάστημα της γειτονιάς του το ποδήλατο των ονείρων του! Ήταν κατακόκκινο, γυαλιστερό, με έξι διαφορετικές ταχύτητες, δερμάτινη σόλα και έναν χρυσό κεραυνό.

«Μόλις με δουν οι φίλοι μου στην πλατεία με αυτό το ποδήλατο δεν θα το πιστεύουν!», σκέφτηκε. Το ποδήλατο αυτό έπρεπε να γίνει δικό του.

Δεν έχασε χρόνο και το ίδιο βράδυ, πριν το φαγητό, το ζήτησε από τους γονείς του. Και η απάντηση;

- Ναι, το θυμάμαι αυτό το ποδήλατο, όταν περάσαμε από το κατάστημα, πολύ ωραίο

στ' αλήθεια! Να είσαι σίγουρος ότι θα στο πάρουμε δώρο στα γενέθλιά σου! είπε χαρούμενη η μαμά.

Η αρχική χαρά του μικρού Δημήτρη γρήγορα μετατράπηκε σε απογοήτευση. Το τεράστιο χαμόγελο που είχε σχηματιστεί στο πρόσωπό του σιγά σιγά σβήστηκε.

Τα γενέθλιά του ήταν σε δυο μήνες. Εκείνος ήθελε τώρα να αποκτήσει το ποδήλατο!

- *Τι; Στα γενέθλιά μου; Μα είναι σε δύο μήνες; Δυο μήνες είναι πολύς καιρός! Γιατί να περιμένουμε τόσο πολύ; Δεν μπορούμε να το πάρουμε τώρα;*
- *Δημήτρη μου, του είπε ήρεμα ο πατέρας, το ποδήλατο που ζητάς είναι ακριβό και δεν μπορούμε τώρα να το αγοράσουμε. Εξάλλου ένα τόσο ξεχωριστό δώρο είναι ό,τι πρέπει για δώρο γενεθλίων.*
- *Μα μπαμπά...*
- *Μην επιμένεις Δημήτρη μου, τον διέκοψε η μαμά του, ο μπαμπάς σου εξήγησε. Θα σου πάρουμε το ποδήλατο που θες... απλά όχι τώρα ... Έλα, κάθισε μαζί μας στο τραπέζι, έχω σερβίρει το φαγητό.*
- *Δεν πεινάω, μου κόπηκε η όρεξη! Να πάω στο δωμάτιό μου;*

Οι γονείς κοιτάχτηκαν μεταξύ τους για μια στιγμή και μετά συμφώνησαν.

Όχι τώρα, όχι τώρα, οι λέξεις που δεν μπορούσε να ακούει. Γιατί όχι τώρα; Τι έχει το τώρα; Είναι ωραιότερη λέξη, την έμαθε και στο σχολείο.

Ο Δημήτρης επέστρεψε στο δωμάτιό του απογοητευμένος και στενοχωρημένος. Άνοιξε το παράθυρο και κάθισε στο περβάζι. Το δωμάτιό του το αγαπούσε πολύ γιατί έβλεπε στον κήπο της αυλής. Όποτε ήταν στενοχωρημένος καθόταν στο περβάζι και σκεφτόταν. Το δροσερό αεράκι τρύπωνε μέσα στο δωμάτιο και του χάιδεψε το πρόσωπο.

Ααχ, σκεφτόταν από μέσα του, δεν μπορεί να γίνει ένα θαύμα, να σταματήσουν οι γονείς μου να μου λένε όχι;

Τη στιγμή εκείνη ο αέρας δυνάμωσε, το θρόισμα των φύλλων έγινε εντονότερο κι ένας παράξενος ήχος έκανε τον Δημήτρη να στρέψει το βλέμμα του στη μεγάλη βελανιδιά που βρισκόταν στο κέντρο της αυλής. Είχε αρχίσει να νυχτώνει κι έτσι δεν έβλεπε πολύ καλά, αλλά του φάνηκε ότι δύο χρυσά μάτια τον παρακολουθούσαν.

Προτού προλάβει να αντιδράσει το πλάσμα που καθόταν στο δέντρο άνοιξε διάπλατα τα φτερά του και με μεγάλη επιδεξιότητα προσγειώθηκε στο περβάζι του δωματίου του παιδιού.

Ο Δημήτρης παρατηρούσε έκπληκτος τον απρόσκλητο επισκέπτη. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε κουκουβάγια, αλλά σίγουρα ήταν η πρώτη φορά που έμπαινε μία στο δωμάτιό του. Οι φτερούγες της ήταν μακριές και στρογγυλεμένες, το κεφάλι της έμοιαζε με δίσκο και το ράμφος της ήταν κυρτό και γαμψό. Το πιο εντυπωσιακό όμως ήταν τα πελώρια χρυσαφιά μάτια της που τώρα επεξεργάζονταν τον μικρό Δημήτρη από πάνω μέχρι κάτω. Πριν προλάβει το αγόρι να αντιδράσει, συνέβη κάτι το απίστευτο...

Η κουκουβάγια άνοιξε διάπλατα το στόμα της και είπε: «Ωστε ζήτησες να γίνει ένα θαύμα;».

Ο Δημητράκης τα 'χασε! «Μι..μι..μιλάς;» ρώτησε το μαγικό πλάσμα σαστισμένος.

«Φυσικά και μιλάω», απάντησε αυτάρεσκα η κουκουβάγια. «Και επιλέγω εγώ πότε θέλω ένας άνθρωπος να με ακούσει. Με λένε Σοφία και έχω έρθει εδώ για να κάνω την ευχή σου πραγματικότητα».

«Την ευχή μου πραγματικότητα;» το αγόρι δεν πίστευε στ' αυτιά του.

«Μάλιστα! Ζήτησες οι γονείς σου να μην σου λένε ποτέ όχι. Ε λοιπόν αν αυτό είναι που θέλεις, τότε εγώ θα στο πραγματοποιήσω. Πρόσεξε μόνο! Μπορεί να μετανιώσεις για την επιλογή που θα κάνεις και τότε ίσως να είναι αργά... Είσαι σίγουρος ότι θες οι γονείς σου να μη σου ξαναπούν ποτέ όχι;»

«Αν είμαι σίγουρος; Αστειεύεσαι καλή μου, μαγική κουκουβάγια; Αν μου πραγματοποιήσεις αυτήν την ευχή θα είμαι το πιο ευτυχισμένο αγόρι του κόσμου! Αποκλείεται να το μετανιώσω, πάει και τελειώσει!»

Η κουκουβάγια ικανοποιημένη άνοιξε διάπλατα τα φτερά της. *«Πολύ καλά λοιπόν! Ακουσέ με:*

Προτού ο ήλιος βγει, απ' των γονιών σου το στόμα το «όχι» θα χαθεί.

Ζήτα ό,τι θες με φόρα, του «ναι» έχει έρθει ώρα.

Κι αν ποτέ το μετανιώσεις, σφύρα τρεις φορές και θα εμφανιστεί μπροστά σου το πουλί με γνώσεις.

Και μ' ένα δυνατό φτερούγισμα η Σοφία, η κουκουβάγια χάθηκε στον νυχτερινό ουρανό.

Ο Δημητράκης απέμεινε να την κοιτάζει απ' το παράθυρο να απομακρύνεται. Ήθελε να τρέξει στους γονείς του να τους πει τι συνέβη αλλά δίστασε. *Θα πουν ότι τρελάθηκα, σκέφτηκε.*

Ένωθε εξαντλημένος, τα μάτια του έκλειναν. Ξάπλωσε στο κρεβάτι του και προτού καλά καλά το καταλάβει, τον πήρε ο ύπνος.

Το επόμενο πρωί έφτασε και έμοιαζε σαν οποιοδήποτε άλλο. Ο Δημητράκης σηκώθηκε αργά, όπως συνήθιζε να κάνει κάθε Σαββατοκύριακο, έπλυνε το πρόσωπό του και κατέβηκε για πρωινό. Η μαμά τού ετοίμαζε τηγανίτες και ο πατέρας του έπινε τον καφέ του και διάβαζε για την επικαιρότητα στο τάμπλετ του. Φαίνεται ότι είχαν και οι δύο άδεια από τις δουλειές τους.

Τι παράξενο όνειρο ήταν το χθεσινό! σκέφτηκε ο Δημητράκης, *άκου κουκουβάγια που μιλάει και μαγικές ευχές...*

Η μητέρα του του σέρβιρε τις τηγανίτες με ένα ασυνήθιστα πλατύ χαμόγελο και κάθισε δίπλα του. Ο Δημητράκης πήρε από το ψυγείο το μπουκάλι με το σιρόπι και έβαλε μια γενναιόδωρη ποσότητα πάνω από τις τηγανίτες του. «Ωχ», είπε μόλις το συνειδητοποίησε, *«συγγνώμη μαμά που έβαλα σιρόπι... ξέρω τι θα πεις... ο οδοντίατρος, στον οποίο έχουμε να πάμε μεθαύριο, σύστησε να κόψω τελείως τα γλυκά για ένα διάστημα, γιατί το δόντι μου έχει αρχίσει να χαλαίει. Ξεχάστηκα, μη με μαλώσεις!».*

Ο Δημητράκης πήρε το πιο λυπημένο του ύφος ελπίζοντας ότι η απολογία του θα τον γλίτωνε από ένα ακόμη μάλωμα της μαμάς. Του το είχε τονίσει είναι η αλήθεια πολλές φορές να προσέχει τα γλυκά. Τι έφταιγε εκείνος όμως που το σιρόπι ήταν τόσο γευστικό; Μα γιατί τα γλυκά να είναι βλαβερά; Δεν μπορούσαν να βλάπτουν το μπρόκολο και ο αρακάς; Ευχαρίστως θα τα απέφευγε!

Η μαμά παραδόξως εξακολουθούσε να έχει το πλατύ χαμόγελό της. Μήπως δεν κατάλαβε τι έγινε; σκέφτηκε το αγόρι. Και πριν προλάβει να επαναλάβει την απολογία του, εκείνη του απάντησε: «Δεν πειράζει Δημήτρη μου, Σάββατο είναι, μπορείς να βάλεις όσο σιρόπι θες!».

Η απάντηση αυτή ήχησε στ' αφτιά του Δημήτρη σαν μελωδία. Δεν μπορεί...σκέφτηκε...η μαμά δε θα μου απαντούσε ποτέ με αυτόν τον τρόπο...Μήπως η κουκουβάγια...το όνειρο...να μην ήταν όνειρο; Όχι αποκλείεται...Μα η απάντηση της μαμάς δεν εξηγείται αλλιώς... Πρέπει να σιγουρευτώ... και ξέρω ακριβώς τον τρόπο....

«Μπαμπά, μου δίνεις το τάμπλετ σου να παίξω Roblox;», ρώτησε ο Δημήτρης διστακτικά. Αν δεν πετύχει το πείραμα, με περιμένει μεγάλη κατσάδα, σκέφτηκε. Ο μπαμπάς μου έχει απαγορεύσει να παίρνω το τάμπλετ του από εκείνο το βράδυ που το πήρα κρυφά για να παίξω και με ανακάλυψε. Δεν υπάρχει περίπτωση να...

«Βέβαια αγόρι μου, έλα πάρ' το» απάντησε ο μπαμπάς με τη μεγαλύτερη φυσικότητα. Τα μάτια του Δημήτρη γούρλωσαν κι ένα χαμόγελο απόλυτης ικανοποίησης σχηματίστηκε στο πρόσωπό του καθώς έτεινε το χέρι του, για να πάρει το τάμπλετ από τον πατέρα του. Ένωθε σαν να ψήλωσε ξαφνικά, ένωθε παντοδύναμος! Η κουκουβάγια είχε εκπληρώσει την ευχή του! Το θαύμα είχε γίνει! Τίποτα δεν στεκόταν εμπόδιο ανάμεσα σε εκείνον και την ευτυχία του. Αρκεί να το ζητούσε...

1^ο Σημείο Απόφασης:

Τι να ζητήσει ο Δημητράκης;

A) Να μην κάνει τις εργασίες του.

B) Να αγοράσει ό,τι θέλει.

Γ) Να μην πάει στον οδοντίατρο.

Εάν απάντησες το A, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 7.

Εάν απάντησες το B, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 13.

Εάν απάντησες το B, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 16.

A) Να μην κάνει τις εργασίες του

Ήθελε να πηδήξει και να αρχίσει να φωνάζει από τη χαρά του! Τέρμα τα «όχι», τέλος τα «μη» και τα «θα δούμε». Τώρα μπορούσε να ζητήσει ό,τι λαχταρά η ψυχή του και οι γονείς του δε θα του αρνούσαν τίποτα. Είχε με άλλα λόγια τους καλύτερους γονείς του κόσμου. Ειλικρινά, ποιο παιδί δε θα ήθελε να είναι στη θέση του; Ποιο παιδί δε θα ζήλευε την τύχη του;

Ο Δημήτρης δεν έχασε χρόνο και άρχισε να καταστρώνει το σχέδιο για τη νέα του ζωή. Πρέπει να σκεφτώ...μονολόγησε...τι να τους ζητήσω πρώτα; Χμ... ποια είναι η πιο κουραστική δουλειά που έχω να κάνω καθημερινά; Το συγγύρισμα του δωματίου; Όχι όχι είναι πολύ εύκολο. Η πρόβα για την κιθάρα; Όχι, αυτό μου αρέσει κιόλας. Οι ασκήσεις του σχολείου;... Ναι αυτό είναι! Οι ασκήσεις του σχολείου! Κάθε

μεσημέρι τα ίδια... Δημήτρη, φάε γρήγορα και πήγαινε να κάνεις τα μαθήματά σου. Ε λοιπόν από σήμερα τέλος οι εργασίες.

Ο Δημήτρης άνοιξε τα τετράδια και τα βιβλία του, έξυσε τα μολύβια του, κάθισε στην καρέκλα του, κοίταξε πονηρά τις ασκήσεις που είχε για τη Δευτέρα και έβαλε μια φωνή: «Μαμά, έρχεσαι λίγο να με βοηθήσεις στα μαθήματα;». Δεν πέρασε ένα λεπτό και η μητέρα του μπήκε μέσα στο δωμάτιό του. «Φυσικά Δημήτρη μου, πώς μπορώ να σε βοηθήσω;». «Να, βλέπεις μαμά σήμερα δεν έχω πολλή όρεξη, προτιμώ να παίξω με το ηλεκτρονικό μου... θα μου γράψεις εσύ τις ασκήσεις σε παρακαλώ;». «Δεν έχεις όρεξη;» ρώτησε έκπληκτη η μητέρα. *Ωχ, λες να το παράκανα; Μήπως λύθηκαν τα μάγια;* αναρωτήθηκε ο Δημήτρης φοβισμένος. «Έχεις δίκιο, πού να βρεις την όρεξη τέτοια ωραία μέρα;! Πήγαινε εσύ να παίξεις και θα συμπληρώσω εγώ τις ασκήσεις.» Η μητέρα τον πλησίασε, του χάιδεψε τα μαλλιάκια, τον φίλησε στο μάγουλο και πρόσθεσε: «Σου χαλάω εγώ χατίρι;».

Γιούπιιι!! Ζητωκραύγασε ο Δημήτρης. Όλο το Σαββατοκύριακο το πέρασε μπροστά από την οθόνη του ηλεκτρονικού του. Τα μάτια του είχαν αρχίσει να κουράζονται, το σώμα του είχε πιαστεί αλλά δεν τον ένοιαζε! Έπαιξε, ξανάπαιξε, τερμάτισε όλες τις πίστες! *Είμαι στον παράδεισο των παιδιών, σκεφτόταν, ενώ καταβρόχχιζε μια σακούλα πατατάκια αντί για το κυριακάτικο μεσημεριανό (...μα φασολάδα για μεσημεριανό;).*

Το τέλειο Σαββατοκύριακο το διαδέχτηκε το πρωί της Δευτέρας. Ο Δημήτρης ήταν σχεδόν άυπνος, αφού έβλεπε τηλεόραση μέχρι αργά. Είδε και μια ακατάλληλη ταινία, ένα θρίλερ από αυτά που οι γονείς του έχουν πει ότι είναι πολύ μικρός, για να παρακολουθεί. Η αλήθεια είναι ότι τρόμαξε πολύ και μετά δεν τον έπαιρνε ο ύπνος, αλλά όλα αυτά δεν είχαν σημασία. Σημασία είχε ότι μπόρεσε να κάνει άλλη μια απαγορευμένη έως τώρα πράξη.

Κουρασμένος και ξενυχτισμένος, ο Δημήτρης έφτασε στο σχολείο με καθυστέρηση, αφού άργησε να ετοιμαστεί. Το μάθημα είχε ήδη ξεκινήσει, η δασκάλα τους η κ. Ιουλία υπαγόρευε την ορθογραφία. Ο Δημήτρης μπήκε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε στην αίθουσα, κάθισε στο θρανίο, άνοιξε γρήγορα γρήγορα το τετράδιο της ορθογραφίας και άρχισε να γράφει.

Προσπαθούσε να σκεφτεί ποιο «ι» και «ο» να διαλέξει αλλά δεν του ερχόταν τίποτα στο μυαλό. Τα μάτια του έκλειναν από τη νύστα. Δεν είχε μελετήσει καθόλου. *Αν είχα γράψει έστω την αντιγραφή, τώρα θα ήξερα τις λέξεις. Η δασκάλα σίγουρα θα με μαλώσει, τι ντροπή,* σκέφτηκε. Έτσι κι έγινε. Η δασκάλα τον επέπληξε για αρκετή ώρα, εκείνο που τον έσωσε ήταν το κουδούνι. Ήχησε στα αυτιά του σαν μια γλυκιά μελωδία, όλα τα παιδιά σηκώθηκαν από τις θέσεις τους, για να βγουν διάλειμμα. «Μη βιάζεσαι τόσο Δημητράκη», τα πόδια του κοκκάλωσαν «Εσύ θα μείνεις μέσα μέχρι να γράψεις σωστά τις ασκήσεις». Εκείνη την ημέρα δε βγήκε κανένα διάλειμμα. Όσες φορές κι αν τα εξηγούσε η δασκάλα, η κούραση αλλά και τα νεύρα δεν τον άφηναν να κατανοήσει τίποτα.

«Δημήτρη, περίμενε!», του φώναξε ο φίλος του, ο Νικόλας που τον βρήκε κατά το σχολασμα «Φίλε, το ρεκόρ σου έχει ανέβει πάρα πολύ στα *Τρελά Αυτοκίνητα*, κοντεύεις να μας ξεπεράσεις όλους είναι φοβερό!». Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπο του Δημητράκη «Έπαιξα όλο το Σαββατοκύριακο και κατάφερα να τρέξω σε πολλές πίστες». «Τυχερέ» του απάντησε ο φίλος του «Ναι! Και τα έχω πάει πολύ καλά και στο *Ασημένιο βέλος*, λίγο ακόμα θέλω, για να βγω πρώτος» «Μα εσύ πρέπει να έπαιξες όλο το Σαββατοκύριακο!» «Πράγματι, όλο το Σαββατοκύριακο το τάμπλετ ήταν δικό μου!» «Τυχερέ!

Μακάρι να με άφηναν και εμένα οι γονείς μου να παίζω όλο το Σαββατοκύριακο. Ήρθε ο μπαμπάς μου, τα λέμε αύριο πρωταθλητή!».

Και η επόμενη μέρα στο σχολείο ήταν ένα μαρτύριο. Ο Δημητράκης δε θυμόταν κανένα μάθημα, μπέρδευε τα «ι» με τα «η», το «ο» με το «ω», έκανε λάθη στις πράξεις. Η δασκάλα τον κρατούσε στα διαλείμματα, για να καλύψει τα κενά του αλλά μάταια. Άλλη μια μέρα έφτασε στο τέλος της με τον Δημητράκη να επιστρέφει σκεπτικός στο σπίτι του. «Ε Δημήτρη» του φώναζε ο φίλος του ο Νικόλας από μακριά «Έπρεπε να μας έβλεπες σήμερα στην μπάλα, είμαστε φοβερή ομάδα θα σκίσουμε στους διασχολικούς αγώνες!» Ο Δημητράκης κοίταξε με απορία «Μα πότε παίζατε μπάλα;» τον ρώτησε. «Στα διαλείμματα μας παίρνει η κυρία Χαρά (η γυμνάστρια) και μας προετοιμάζει». Περίφημα, όχι μόνο καθόταν μέσα στην τάξη αλλά έχανε και τις προπονήσεις τώρα. Όταν έφτασε σπίτι, ο Δημητράκης ήταν έτοιμος να σκάσει. «Θα ήθελες κάτι Δημητράκη;», τον ρώτησε η μαμά του «Δε σε βλέπω καλά.». Φυσικά και ήθελε κάτι. Το μόνο που θα τον ηρεμούσε αυτή τη στιγμή θα ήταν λίγο Roblox στο τάμπλετ. Εννοείται ότι η μητέρα του δεν του έφερε καμιά αντίρρηση, ευτυχώς δουλεύει ακόμα η ευχή της κουκουβάγιας.

Παράξενη και η επόμενη μέρα σήμερα στο σχολείο, όταν έφτασε ο Δημήτρης, είδε ότι τα παιδιά κρατούσαν τεράστιες κατασκευές στα χέρια τους. «Μα τι κάνουν;», αναρωτήθηκε ο Δημητράκης «Γιατί όλοι έχουν φέρει αυτά τα πράγματα μαζί τους;». «Ε, Νικόλα» απευθύνθηκε στον φίλο του που και εκείνος κρατούσε ένα τεράστιο ηφαίστειο «Τι είναι όλα αυτά που κουβαλάτε;» «Μα, δε θυμάσαι; Είναι οι εργασίες που πρέπει να παραδώσουμε σήμερα για τη Μελέτη Περιβάλλοντος» «ΑΜΑΝ το ξέχασα τελείως!», μονολόγησε ο Δημητράκης. Με τόσο παιχνίδι στο τάμπλετ είχε βγάλει τελείως από το μυαλό του την εργασία. Όλα τα παιδιά παρουσίαζαν τα ηφαίστεια, τις λίμνες και τα βουνά που είχαν κατασκευάσει. Θυμήθηκε πέρυσι μια αντίστοιχη εργασία που είχαν φτιάξει με τον μπαμπά του, ήταν ένα τεράστιο φορτηγό. Το έφτιαξαν με σύρματα και ξύλα, του έβαλαν ρόδες, το έβαψαν και στο τέλος του έβαλαν ένα μοτέρ, για να προχωράει. Πόσο ωραία είχε περάσει εκείνη την ημέρα! Φέτος όχι μόνο δεν έφτιαξε το σύννεφο που είχε σκεφτεί, με τον μπαμπά του αλλά ήταν και ο μόνος από την τάξη που δεν παρουσίασε τίποτα.

Όταν μπήκε σπίτι, η μαμά του τον περίμενε με άγριο και ανήσυχο ύφος. «Γεια σου μαμά!» της είπε. «Με πήρε η δασκάλα από το σχολείο» απάντησε εκείνη μπαίνοντας κατευθείαν στο θέμα «Μου είπε ότι πας αδιάβατος τις τελευταίες μέρες και ότι ξεχνάς τις εργασίες σου». *Ωχ, λες να λύθηκαν τα μάγια;* σκέφτηκε ο Δημητράκης και *τέλος πάντων τι θέλει και μπλέκεται αυτή η δασκάλα, μια χαρά ήμουν τόσες μέρες!* Η αλήθεια είναι ότι θα πρέπει να διαβάσει λίγο αν θέλει να μην έχει προβλήματα. Ένα «γκλιν» διέκοψε τις σκέψεις του. Ήταν ειδοποίηση από το Roblox στο τάμπλετ, μόλις εγκαταστάθηκε το καινούριο παιχνίδι που περίμενε τόσους μήνες! Μπορεί να περιμένει το σχολείο. «Ναι μαμά, θα τα κάνω όλα αλλά μπορώ να παίξω λίγο πρώτα το καινούριο παιχνίδι;» *Μακάρι να μην έχουν λυθεί τα μάγια,* σκεφτόταν όσο περίμενε την αντίδραση της μητέρας του. «Φυσικά Δημητράκη μου, να παίζεις όσο θες! *Τέλεια!* Όλα δουλεύουν ρολόι, και για να μην έχουμε πάλι μπλεξίματα... γύρισε προς τη μαμά του «Μαμά, έχω κάποιες εργασίες για αύριο μπορείς να μου τις κάνεις εσύ όσο εγώ παίζω;» «Φυσικά Δημητράκη μου!».

«Καλημέρα παιδιά!» είπε η δασκάλα «Πριν δω τις ασκήσεις, θα γράψουμε ένα μικρό πολύ εύκολο τεστάκι». Όλοι έβγαλαν μια κόλλα χαρτί και άρχισαν να γράφουν, μα τόσο εύκολα ήταν πια; Ο Δημητράκης κοιτούσε τις ασκήσεις χωρίς να χαλάει τη μύτη απ' το μολύβι του. «Δημητράκη πάλι δεν έχεις έρθει διαβασμένος; Για φέρε μου να δω τις ασκήσεις σου». Με χαρά ο Δημητράκης ανοίγει τα

τετράδια με τις καθαρογραμμένες ασκήσεις που είχε λύσει η μαμά του. Ένα τεράστιο χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του, η δασκάλα δε θα τον επέπληττε τώρα που θα έβλεπε τις ασκήσεις.

Η δασκάλα όχι μόνο τον επέπληξε, γιατί ήρθε απροετοίμαστος, αλλά μόλις είδε ότι τις ασκήσεις της γραμματικής και των μαθηματικών τις είχε συμπληρώσει κάποιος ενήλικας και όχι ο ίδιος, του έβαλε και τιμωρία... να μην παίξει στον διασχολικό αγώνα ποδοσφαίρου. *Είναι άδικο! σκέφτηκε, τον περίμενα πώς και πώς αυτόν τον αγώνα! Τόσες προπονήσεις κάναμε με τον μπαμπά στην αυλή. Θα έβαζα γκολ και όλοι θα με χειροκροτούσαν! Τώρα έχασα την ευκαιρία μου.*

2^ο Σημείο Απόφασης:

Τι να αποφασίσει τώρα ο Δημητράκης;

A) Να πεισδώσει ακόμη περισσότερο και να αποφασίσει να διακόψει το σχολείο.

B) Να μετανιώσει για την πράξη του και να προσπαθήσει να επανορθώσει.

Εάν απάντησες το A, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 10.

Εάν απάντησες το B, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 12.

A) Να πεισδώσει ακόμη περισσότερο και να αποφασίσει να διακόψει το σχολείο.

Απογοητευμένος, ο Δημήτρης γύρισε στο σπίτι. *Το σχολείο είναι το χειρότερο! Το μισώ! Μακάρι να μην επέστρεφα ποτέ εκεί!* Και τότε του ήρθε μια καταπληκτική ιδέα... *Γιατί να ξαναπάω; Αφού μπορώ να ζητήσω από τους γονείς μου να μείνω σπίτι. Ποιος το χρειάζεται εξάλλου το σχολείο; Ό,τι θέλω, θα μπαίνω στο διαδίκτυο και θα το μαθαίνω.*

Για μια στιγμή φάνηκε να το μετανιώνει... *Στο σχολείο είναι όλοι οι φίλοι μου βέβαια... Και παίζουμε ένα σωρό παιχνίδια στα διαλείμματα... Και στην τάξη περνάμε ωραία... αλλά γρήγορα επανήλθε... Εντάξει δεν πειράζει, θα κανονίσει η μαμά μου να τους καλώ όποτε θέλω στο σπίτι.*

Με αποφασιστικότητα μπήκε στο σαλόνι, βρήκε και τους γονείς του και τους ανακοίνωσε: «Μαμά, μπαμπά, πήρα μία πολύ σημαντική απόφαση. Χρειάζομαι ξεκούραση και δεν μπορώ να περιμένω μέχρι τις καλοκαιρινές διακοπές. Μπορώ να λείψω από το σχολείο μερικούς μήνες;». Μέσα στον ενθουσιασμό του το αγόρι δεν άκουσε καλά την απάντηση των γονιών του, η οποία πρέπει να ήταν ένας συνδυασμός των φράσεων «Εννοείται», «ό,τι θες» και «σου χαλάμε εμείς χατίρι;» κι έτσι ξεκίνησε η μεγάλη περίοδος των ατέλειωτων διακοπών του Δημητράκη.

Οι πρώτες βδομάδες κύλησαν σαν νεράκι. Ύπνος και χουζούρεμα στο κρεβατάκι μέχρι το μεσημέρι, μετά τηλεόραση ή ηλεκτρονικό μέχρι αργά το βράδυ. Διέκοπτε μόνο για φαγητό, το φαγητό που ζητούσε από τη μαμά του να του φτιάξει... κάθε είδους μακαρονάδα και πολλά πολλά γλυκά. Ούτε λόγος για όσπρια ή λαχανικά!

Στο σχολείο είχαν αρχίσει να ανησυχούν. Η δασκάλα και ο διευθυντής έπαιρναν συχνά τηλέφωνο στο σπίτι, για να δουν πώς είναι ο μικρός τους μαθητής κι ο Δημητράκης ζητούσε από τη μαμά του ή τον

μπαμπά του να τους πουν κάποιο ψέμα για τον λόγο της απουσίας του. Είχε γίνει άσος στις δικαιολογίες... Παιδικές ασθένειες, ατυχήματα, επισκέψεις συγγενών από την Αυστραλία, μέχρι και επίθεση τερμιτών στο σπίτι... όλα τα είχε σκαρφιστεί!

Ωραία μέρα έχει σήμερα μονολόγησε ο Δημητράκης καθώς κοιτούσε τη λιακάδα έξω από το παράθυρό του. Οι σκέψεις του διακόπηκαν από μερικές γνώριμες φωνές που ακούστηκαν έξω στον δρόμο. Ο Δημητράκης πλησίασε, για να ακούσει καλύτερα. «Σήμερα η εκδρομή ήταν φανταστική!», ήταν ο φίλος του ο Νικόλας, «Δε θυμάμαι να έχουμε ξαναπεράσει τόσο καλά!» απάντησε η άλλη φωνή που ανήκε στον Σωτήρη. *Μάλλον θα λένε για τη μονοήμερη εκδρομή που οργάνωσε το σχολείο στο Ναύπλιο* σκέφτηκε ο Δημητράκης ενώ το στομάχι του σφίχτηκε από μελαγχολία. Την περίμενε με χαρά αυτήν την εκδρομή. Σκεφτόταν αν οι συμμαθητές του θα ανέβηκαν στο Παλαμήδι ή αν θα πήραν βαρκάκι να πάνε μέχρι το Μπούρτζι. Ήθελε τόσο πολύ να ανταλλάξει μια κουβέντα μαζί τους. Έτρεξε προς το παράθυρο, για να μιλήσει με τους φίλους του αλλά είχαν απομακρυνθεί αρκετά. Τους έβλεπε από μακριά να γελάνε και να κλοτσάνε μια μπάλα ο ένας στον άλλον. *Μπάλα! Οι διασχολικοί αγώνες πλησιάζουν θα χάσω το πρωτάθλημα.*

Ήξερε πολύ καλά τι έπρεπε να κάνει αν ήθελε να παίξει στο πρωτάθλημα. «Μα είσαι σίγουρος;» «Ναι μαμά! Θέλω να πεις στον Διευθυντή ότι θέλω να παίξω στους αγώνες ποδοσφαίρου.» «Καλά Δημητράκη μου, μισό λεπτό να τον πάρω τηλέφωνο.» Μετά από τρία μαρτυρικά χτυπήματα ο Διευθυντής σήκωσε το τηλέφωνο. Ο Δημητράκης πετούσε από χαρά, σκέφτοταν τα γκολ που θα έβαζε, να σηκώνει το κύπελο, να φωνάζουν όλοι το όνομά του, αλλά αυτή τη στιγμή ακούγονταν οι φωνές του Διευθυντή από το τηλέφωνο.

«Τι είναι αυτά που λέτε κυρία μου! Μόλις πριν τρεις μέρες μου είπατε ότι ο Δημήτρης χτύπησε πολύ άσχημα με το ποδήλατο και έχει σπάσει το πόδι του, για να μην αναφέρω τις άλλες δικαιολογίες, και σήμερα μου ζητάτε να έρθει να παίξει στους αγώνες; Αυτά δεν είναι σοβαρά πράγματα, θα πρέπει να αστειεύεστε» «Ναι ξέρετε ...» Η μητέρα του έχασε τα λόγια της, δεν είχε τι να πει. *Μα πόσο ανόητος ήμουν*, σκέφτηκε ο Δημητράκης, *έχασα την εκδρομή, σπατάλησα τόσο χρόνο μέσα στο σπίτι παίζοντας ηλεκτρονικά, θα χάσω τους διασχολικούς αγώνες και το χειρότερο ντρόπιασα και τη μητέρα μου μπροστά στον Διευθυντή. Πόσο άσχημα νιώθω!* Ο Δημητράκης έτρεξε προς το δωμάτιό του, ενώ η μητέρα του συνέχιζε να μιλάει στον Διευθυντή. Δεν τον ενδιέφερε να ακούσει άλλα έτσι κι αλλιώς πόσο χειρότερα μπορούσαν να γίνουν τα πράγματα; Αλλά τελικά έγιναν ακόμα χειρότερα.

Η πόρτα του δωματίου άνοιξε και μπήκε η μητέρα του μέσα με δάκρυα στα μάτια. «Ξέρεις Δημητράκη μου, σου έχω άσχημα νέα» «Ναι το άκουσα, δε θα πάω στους αγώνες» «Το ένα είναι αυτό, το άλλο ...» «Έχει κι άλλο; Τι άλλο;» «Μου είπε ο Διευθυντής ότι είχες πάρα πολλές απουσίες φέτος και έχεις μείνει αρκετά πίσω σε όλα τα μαθήματα... με τόσα πολλά κενά δε θα τα καταφέρεις του χρόνου...» «Θα τα καταφέρω να του πεις.» «Ο Διευθυντής μού ανακοίνωσε ότι θα πρέπει να επαναλάβεις από την αρχή την τάξη.» Ο Δημητράκης ένιωσε ότι γκρεμίζεται το σπίτι στο άκουσμα των νέων. «Εγώ φταίω για όλα» συνέχισε η μητέρα του, αλλά τώρα μιλούσε στον εαυτό της «Πώς το άφησα να γίνει όλο αυτό, είμαι πολύ μπερδεμένη» και άλλα δάκρυα κύλησαν στο πρόσωπό της. Σηκώθηκε και έφυγε από το δωμάτιο. *Μα τι έκανα; Τα κατέστρεψα όλα, η μητέρα μου αισθάνεται ένοχη και μπερδεμένη και εγώ θα πρέπει να επαναλάβω την τάξη!* Ο Δημήτρης έμεινε απελπισμένος να σκέφτεται τι του είχε συμβεί.

ΤΕΛΟΣ

Εάν θες να επιλέξεις ένα διαφορετικό τέλος, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 12.

Εάν επιθυμείς ο Δημητράκης να ζητήσει από να αγοράσει ό,τι θέλει, προχώρησε στη σελίδα 13.

Εάν επιθυμείς ο Δημητράκης να ζητήσει να μην πάει στον οδοντίατρο, προχώρησε στη σελίδα 16.

Εάν έχεις διαβάσει και τις τρεις ιστορίες, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 19.

B. Να μετανιώσει για την πράξη του και να προσπαθήσει να επανορθώσει

Σε όλη τη διαδρομή ο Δημητράκης σκεφτόταν τους αγώνες, δεν μπορούσε να το χωνέψει ότι δε θα έπαιζε. Ίσως λίγο παιχνίδι στο τάμπλετ τον έκανε να ξεχαστεί αλλά ούτε αυτό βοήθησε. Ψάχνοντας τι παιχνίδι θα παίξει έπεσε πάνω στο ποδοσφαιράκι θυμίζοντάς του τον πραγματικό αγώνα που θα έχανε. Δεν μπορούσε να το επιτρέψει αυτό, κάτι έπρεπε να κάνει. Το βλέμμα του έπεσε στη σχολική τσάντα. «Δημητράκη, θες και σήμερα να σου κάνω τις ασκήσεις;» «Όχι μαμά, θα τις κάνω μόνος μου» απάντησε ο Δημητράκης χωρίς να πάρει το βλέμμα του από την τσάντα.

Μέρα με τη μέρα ο Δημητράκης γινόταν όλο και καλύτερος στα μαθήματα. Η δασκάλα τού έδινε συγχαρητήρια για την αλλαγή και την τεράστια προσπάθειά του. Ακόμα και στο σπίτι, το Σαββατοκύριακο από μόνοι τους οι γονείς του τον άφηναν να παίζει λίγο με το τάμπλετ, μια και είχε τελειώσει όλες του τις εργασίες. Οι μέρες περνούσαν και ο Δημητράκης έπαιρνε το ένα «Α» μετά το άλλο. Σκεφτόταν να ζητήσει από τη δασκάλα να τον αφήσει να παίζει στους σχολικούς αγώνες.

«Μην ξεχάσετε τις δηλώσεις για την εκδρομή στο Ναύπλιο» τους είπε η δασκάλα λες και απάντησε στις σκέψεις του. Αυτό είναι, σκέφτηκε, θα το ζητήσω όταν πάμε εκδρομή! Είχα ξεχάσει τελείως την εκδρομή. Η εκδρομή στο Ναύπλιο ήταν ό,τι καλύτερο. Ανέβηκαν στο Παλαμήδι, μετά όλοι μαζί πήραν έναν καράβι και τους πήγε μέχρι το Μπούρτζι, περπάτησαν μέσα στα σοκάκια του Ναυπλίου και έφαγαν πολύ μα πολύ παγωτό. Ο Δημητράκης πλησίασε διστακτικά τη δασκάλα του για να της μιλήσει. «Κυρία...» «Δημητράκη μου σε έψαχνα» τον διέκοψε εκείνη «ήθελα να σου πω ότι έχεις καταβάλει μεγάλη προσπάθεια το τελευταίο διάστημα και μπράβο σου. Σου αξίζει να συμμετάσχεις κανονικά στους αγώνες!». Ο Δημητράκης τρελάθηκε από τη χαρά του, δεν πίστευε στ' αυτιά του ότι η δασκάλα είπε κάτι τέτοιο.

Στο σπίτι τον περίμενε ακόμα μια ευχάριστη έκπληξη. «Μας τηλεφώνησε η δασκάλα σήμερα» του είπε ο μπαμπάς του «και μας μετέφερε πολύ ευχάριστα νέα.» «Χαιρόμαστε πάρα πολύ που προσπαθείς τόσο πολύ» συνέχισε η μητέρα του ενώ παράλληλα του πρόσφερε μια σακούλα από ένα κατάστημα με αθλητικά ήδη «και θέλαμε να σου κάνουμε ένα μικρό δωράκι». Ο Δημητράκης άνοιξε τη σακούλα και βρήκε μέσα δυο αστραφτερά ποδοσφαιρικά παπούτσια. «Είναι καταπληκτικά! Σας ευχαριστώ πολύ» τους είπε με ένα τεράστιο χαμόγελο στο πρόσωπό του. «Ελπίζω να βάλεις πολλά γκολ με αυτά» του είπε ο πατέρας του. Και πράγματι έβαλε πολλά γκολ στους σχολικούς αγώνες. Η ομάδα του σχολείου κατάφερε να φτάσει στον τελικό, όπου ο Δημητράκης πέτυχε το νικητήριο γκολ κερδίζοντας έτσι το κύπελο των αγώνων. Ήταν από τις καλύτερες στιγμές της ζωής του, ένιωθε τόσο χαρούμενος.

ΤΕΛΟΣ

Εάν θες να επιλέξεις ένα διαφορετικό τέλος, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 10.

Εάν επιθυμείς ο Δημητράκης να ζητήσει από να αγοράσει ό,τι θέλει, προχώρησε στη σελίδα 13.

Εάν επιθυμείς ο Δημητράκης να ζητήσει να μην πάει στον οδοντίατρο, προχώρησε στη σελίδα 16.

Εάν έχεις διαβάσει και τις τρεις ιστορίες, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 19.

B) Να αγοράσει ό,τι θέλει

Ο Δημητράκης, καθώς έπαιζε με το τάμπλετ, σκέφτηκε ότι πρέπει να δοκιμάσει ακόμα περισσότερο την ευχή της κουκουβάγιας. «Μπαμπά, θα μπορούσες να μου αγοράσεις ένα καινούριο τάμπλετ;» «Ναι αμέ, γιατί όχι;» απάντησε ο μπαμπάς του *Απίστευτο!* σκέφτηκε *συμβαίνει όντως, ας ζητήσω κάτι ακόμα* «Αλλά να είναι το πιο καινούριο μοντέλο από το δικό σου, με τη γραφίδα» «Έγινε» «Να το έχω αν γίνεται τη Δευτέρα μετά το σχολείο», συνέχισε ο Δημητράκης, «Καλώς, καλώς» απάντησε ο πατέρας του με φυσικότητα.

Τη Δευτέρα στο σχολείο δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα άλλο πέρα από το τάμπλετ. *Μήπως τελικά με κορόιδευε ο πατέρας μου και δε μου πάρει τελικά το τάμπλετ;* Μόλις έφτασε σπίτι όρμησε μέσα, ούτε τα παπούτσια του πρόλαβε να βγάλει. Κατευθύνθηκε στο δωμάτιο του, άνοιξε την πόρτα και κοίταξε στο γραφείο του. Δεν πίστευε στα μάτια του! Το τάμπλετ που είχε ζητήσει τον περίμενε μέσα σε μια συσκευασία δώρου. Ο Δημητράκης το άνοιξε με αστραπιαία ταχύτητα και άρχισε να ψάχνει το μενού, τις νέες δυνατότητές του, να βγάζει φωτογραφίες, να ακούει τραγούδια και φυσικά να παίζει παιχνίδια.

Την επόμενη μέρα στο σχολείο ο Δημητράκης έλεγε στους φίλους για το καινούριο του τάμπλετ και το πόσο καλό είναι. Όλοι είχαν εντυπωσιαστεί από το τάμπλετ και του έλεγαν πόσο τυχερός είναι που το έχει. «Είχες και εσύ γενέθλια;» τον ρώτησε ο φίλος του ο Σωτήρης «Όχι δεν είχα» του απάντησε ο Δημητράκης «Γιατί μου έκαναν και εμένα οι γονείς μου δώρο το Σάββατο μια φωτογραφική μηχανή για τα γενέθλιά μου». Όλοι γύρισαν προς τον Σωτήρη «Κοιτάξτε πόσο καθαρό βγήκε το φεγγάρι» ο Σωτήρης έβγαλε από την τσάντα του μια υπέροχη φωτογραφία με το φεγγάρι και όλοι ξετρελάθηκαν, λες και ξέχασαν το τάμπλετ του Δημητράκη. *Ε λοιπόν, εγώ θα πάρω καλύτερη κάμερα από του Σωτήρη,* σκέφτηκε ο Δημητράκης

Πρώτα το τάμπλετ, μετά η φωτογραφική μηχανή, στη συνέχεια μερικά ηλεκτρονικά παιχνίδια και όσο περνούσαν οι μέρες τόσο η λίστα με τις αγορές αυξανόταν. Κάθε τι που ζητούσε από τους γονείς του του το αγόραζαν με πολύ μεγάλη ευκολία. Καθώς απολάμβανε τα δώρα του του άνοιξε η όρεξη, είχε νυχτώσει και δεν είχαν φάει ακόμα βραδινό. «Μαμά τι ώρα θα φάμε;» «Σε λίγο γιατί δεν έχει γυρίσει ακόμα ο μπαμπάς από τη δουλεία» «Πάλι;» ρώτησε απορημένα ο Δημητράκης «Γιατί αργεί τόσο πολύ τον τελευταίο καιρό;» «Κάναμε πάρα πολλές αγορές αυτό το διάστημα και πρέπει να δουλέψουμε παραπάνω για να καλύψουμε τα έξοδά μας» του απάντησε εκείνη ενώ σημείωνε κάποιους αριθμούς σε ένα χαρτί. Δε χρειαζόταν να είσαι ξεφτέρι στα μαθηματικά για να καταλάβεις ότι υπολόγιζε τα έξοδα του σπιτιού. Ο Δημητράκης πλησίασε και αναγνώρισε κάποια αντικείμενα από τη λίστα, ήταν οι αγορές που είχε ζητήσει από τους γονείς του.

«Ίσως αν επιστρέφαμε κάποια από αυτά να ήταν καλύτερα τα πράγματα» του είπε η μητέρα του. *Μα είναι δυνατόν να επηρέασαν οι αγορές μου τόσο πολύ τα οικονομικά μας;* σκέφτηκε ο Δημητράκης. *Δεν μπορεί.* Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο πατέρας του. «Μπαμπά! Γύρισες επιτέλους» είπε μέσα στη χαρά ο Δημητράκης αλλά ο μπαμπάς του ήταν τόσο κουρασμένος και ταλαιπωρημένος που με το ζόρι περπατούσε «Είσαι πολύ κουρασμένος!» «Ήταν πολύ δύσκολες αυτές οι μέρες» είπε εκείνος «Πάρα πολύ, πράγματι» συνέχισε η μητέρα του «και εγώ δούλευα όλη μέρα και δεν πρόλαβα ούτε μακαρόνια να αγοράσω, θα πάτε μέχρι το σουπερμάρκετ να πάρετε, για να μαγειρέψουμε;»

Καθώς προχωρούσαν προς το σουπερμάρκετ με τον μπαμπά του πέρασαν από το μαγαζί με τα ποδήλατα. Πρώτο πρώτο ήταν το κατακόκκινο ποδήλατο που είχε βάλει στο μάτι. Ο Δημητράκης κοντοστάθηκε και το κοιτούσε αποσβολωμένος. Με μια μόνο κουβέντα του θα μπορούσε να γίνει δικό του και να αποκτήσει το καλύτερο ποδήλατο. Δίστασε γιατί σκέφτηκε τα έξοδα του σπιτιού όμως, από την άλλη πόσο πολύ μπορεί να επηρέαζε αυτό το ποδήλατο; Κοίταξε προς τον κουρασμένο πατέρα του.

3^ο Σημείο Απόφασης:

Τι να αποφασίσει ο Δημητράκης τώρα;

A) Να ζητήσει από τον μπαμπά του να του αγοράσει το ποδήλατο.

B) Να επανορθώσει επιστρέφοντας τις αγορές πίσω.

Εάν απάντησες το A, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 14.

Εάν απάντησες το B, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 15.

A) Να ζητήσει από τον μπαμπά του να του αγοράσει το ποδήλατο.

«Πάμε Δημητράκη μου;» τον ρώτησε ο πατέρας του «έχουμε να μαγειρέψουμε» «Μπαμπά;» τον ρώτησε ο Δημητράκης «θα μου αγοράσεις αυτό το ποδήλατο;» «Ναι αμέ» του απάντησε εκείνος. Οι όποιες τύψεις του Δημητράκη εξαφανίστηκαν όταν ανέβηκε επάνω στη σέλα του ποδηλάτου. Η αίσθηση ήταν φοβερή, οι ταχύτητες άλλαζαν με τόση ευκολία, το τιμόνι ήταν σαν να είχε σχεδιαστεί για τα χέρια του, μέχρι και σούζες μπορούσε να κάνει. Ήταν τόσο ευτυχισμένος πάνω στο ποδήλατό του.

Οι μέρες περνούσαν και δεν είχε δει σχεδόν καθόλου τους γονείς του. Ο πατέρας του δούλευε ως αργά τις καθημερινές ενώ η μητέρα του δούλευε ακόμα και μερικά Σαββατοκύριακα. «Θα πάμε αυτό το Σαββατοκύριακο στο πάρκο;» ρώτησε ο Δημητράκης με την ελπίδα να κάνει επιτέλους μια βόλτα με το καινούριο του ποδήλατο που δεν το είχε χρησιμοποιήσει από την ημέρα που το πήρε. «Δυστυχώς θα δουλεύουμε» απάντησε η μητέρα του «είναι αρκετά τα οικονομικά προβλήματα που έχουμε το τελευταίο διάστημα». Ο Δημητράκης πήγε στενοχωρημένος στο δωμάτιό του να παίξει με ένα καινούριο Lego που είχε προστεθεί στη λίστα με τις αγορές.

Την επόμενη μέρα ο Δημητράκης ξύπνησε ακούγοντας φωνές από το σαλόνι, ήταν οι γονείς του. «Δε γίνεται αλλιώς» ήταν η μητέρα του που μιλούσε στον πατέρα του «Είναι η μόνη λύση αυτή τη στιγμή» «Τι γίνεται;» τους διέκοψε ο Δημητράκης «Τι πάθατε;» «Με τόσα πολλά έξοδα θα πρέπει να μετακομίσουμε αλλού Δημητράκη μου» του απάντησε η μητέρα του «τα έξοδα είναι πάρα πολλά και δεν μπορούμε άλλο να μείνουμε εδώ» «Να μετακομίσουμε από εδώ;» ρώτησε απορημένος ο Δημητράκης αλλά δεν πήρε απάντηση. Τα κουρασμένα βλέμματα των γονιών του του έδωσαν να καταλάβει ότι τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολα.

Ο Δημητράκης τα είχε χαμένα, θα έπρεπε ξαφνικά να φύγει από το σπίτι, τη γειτονιά του, θα έχανε τους φίλους και το σχολείο του. Οι γονείς του δουλεύουν παραπάνω ώρες και κουράζονται και όλα αυτά για πράγματα που είχε ζητήσει ο ίδιος τα περισσότερα από αυτά του ήταν παντελώς άχρηστα τώρα. Ο Δημήτρης έμεινε απελπισμένος να σκέφτεται τι του είχε συμβεί.

ΤΕΛΟΣ

Εάν θες να επιλέξεις ένα διαφορετικό τέλος, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 15.

*Εάν επιθυμείς ο Δημητράκης να ζητήσει να μην κάνει τις εργασίες του, προχώρησε στη σελίδα 7.
Εάν επιθυμείς ο Δημητράκης να ζητήσει να μην πάει στον οδοντίατρο, προχώρησε στη σελίδα 16.
Εάν έχεις διαβάσει και τις τρεις ιστορίες, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 19.*

B. Να επανορθώσει επιστρέφοντας τις αγορές πίσω

«Πάμε Δημητράκη μου;» τον ρώτησε ο πατέρας του «έχουμε να μαγειρέψουμε.» «Μπαμπά;» τον ρώτησε ο Δημητράκης «μήπως να επιστρέψουμε πίσω όλες τις αγορές που κάνατε για εμένα;» «Θα ήταν μια καλή λύση» είπε ο πατέρας του και ο Δημητράκης διέκρινε μια ανακούφιση στο βλέμμα του.

Από την επόμενη κιόλας μέρα τα περισσότερα πράγματα που είχε πάρει ο Δημητράκης είχαν επιστραφεί στα καταστήματα. Το τάμπλετ, η φωτογραφική μηχανή, τα ηλεκτρονικά παιχνίδια, το ηχοσύστημα, οι φιγούρες του Iron Man, ο καθρέφτης που έλεγε την ώρα. *Μα πόσα περιττά πράγματα είχα αγοράσει, σκέφτηκε ο Δημητράκης*

Οι γονείς του επιτέλους δεν δούλευαν τόσες ώρες. Και οι ίδιοι ήταν ξεκούραστοι αλλά και ο Δημητράκης περνούσε περισσότερο χρόνο μαζί τους. Μέσα σε λίγες μέρες επέστρεψαν όλα τα πράγματα. Ήταν όλα σχεδόν αχρησιμοποίητα και τα καταστήματα τα δέχτηκαν επιστρέφοντας τα χρήματα πίσω. Όλα μέσα στο σπίτι έγιναν όπως πριν και αυτό έκανε πολύ χαρούμενο τον Δημητράκη, πιο χαρούμενο από το να είχε οποιοδήποτε αντικείμενο.

Οι μέρες πέρασαν και χωρίς να το καταλάβει έφτασαν τα γενέθλιά του. Ήταν Παρασκευή και το καλύτερο από όλα ήταν ότι ακολουθούσε τριήμερο αφού ήταν η Καθαρά Δευτέρα. Επιστρέφοντας σπίτι αναρωτιόταν τι δώρο να του έχουν πάρει οι γονείς του για τα γενέθλιά του. Ήξερε ότι τα οικονομικά τους δεν ήταν καλά το τελευταίο διάστημα οπότε δεν θα τον πείραζε να ήταν και μια τούρτα. Φτάνοντας έξω από το σπίτι είδε τους γονείς του να κάθονται μπροστά από την πόρτα δίπλα σε ένα τεράστιο κουτί.

«Χρόνια πολλά Δημητράκη!» είπαν οι γονείς του ταυτόχρονα. Ο Δημητράκης έτρεξε να δει τι έχει μέσα το κουτί. Ήταν ένα ποδήλατο σαν αυτό που είχε δει στη βιτρίνα μόνο που αυτό «Είναι το πιο καινούριο μοντέλο» λες και συνέχισε τη σκέψη του ο πατέρας του «με 21 ταχύτητες και δισκόφρενα» «Πήραμε μεγάλη ανάσα οικονομικά το τελευταίο διάστημα χάρη σ' εσένα οπότε σου πήραμε κάτι αντάξιο» του είπε η μητέρα του «μην το βγάλεις από το κουτί ακόμα» του είπε ο πατέρας του «θα το βάλουμε στο αυτοκίνητο κατευθείαν» «Ετοιμάσου για το τριήμερο στο βουνό» του είπε η μητέρα του «θα δοκιμάσεις το καινούριο σου ποδήλατο εκεί!» Ο Δημητράκης είχε τρελαθεί από τη χαρά του. Αυτή η διπλή έκπληξη τον έκανε να χαρεί τόσο πολύ. Τελικά το συναίσθημα να σου κάνουν αυθόρμητα ένα δώρο είναι πολύ καλύτερο από το να χρησιμοποιήσεις την ευχή της κουκουβάγιας.

ΤΕΛΟΣ

*Εάν θες να επιλέξεις ένα διαφορετικό τέλος, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 14.
Εάν επιθυμείς ο Δημητράκης να ζητήσει να μην κάνει τις εργασίες του, προχώρησε στη σελίδα 7.
Εάν επιθυμείς ο Δημητράκης να ζητήσει να μην πάει στον οδοντίατρο, προχώρησε στη σελίδα 16.
Εάν έχεις διαβάσει και τις τρεις ιστορίες, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 19.*

Γ) Να μην πάει στον οδοντίατρο

Κρατούσε το τάμπλετ στα χέρια του και του φαινόταν σαν ψέμα. Έφαγε άλλη μια τηγανίτα με πολύ σιρόπι και αμέσως το μυαλό του πήγε στον οδοντίατρο. Αφού έφαγε και το τελευταίο κομμάτι ο Δημητράκης δε δίστασε καθόλου. «Μαμά μπορούμε να ακυρώσουμε το ραντεβού με τον οδοντίατρο;» «Εννοείται Δημητράκη μου» του απάντησε εκείνη «θες να το μεταφέρουμε κάποια άλλη μέρα; Πρέπει να κοιτάξει τα δόντια σου ο οδοντίατρος» «Μμμ θέλω να μην πάω καθόλου στον οδοντίατρο μαμά», απάντησε εκείνος. «Κανένα πρόβλημα λοιπόν, θα πάρω τηλέφωνο να ακυρώσουμε το ραντεβού με τον γιατρό» του απάντησε η μητέρα του και σήκωσε το ακουστικό για να τηλεφωνήσει στον γιατρό. Ο Δημητράκης δεν το πίστευε! Όχι μόνο μπορούσε να φάει ό,τι γλυκό ήθελε αλλά γλίτωσε και τον οδοντίατρο. Άνοιξε το τάμπλετ και άρχισε να παίζει γεμάτος χαρά και ικανοποίηση.

Ξημέρωσε η Δευτέρα και ο Δημητράκης ετοιμαζόταν για το σχολείο. Άραγε να ισχύουν ακόμα τα μάγια; σκέφτηκε, για να δούμε... άνοιξε την πόρτα του δωματίου του και είπε με δυνατή φωνή: «Μαμά, θα μου κάνεις και σήμερα τηγανίτες με μπόλικο σιρόπι;» «Εννοείται Δημητράκη μου» του απάντησε εκείνη. Ο Δημητράκης χοροπήδησε γεμάτος χαρά που ό,τι κι αν ζητούσε δεν έπαιρνε το όχι σαν απάντηση. Έφαγε με χαρά τις τηγανίτες του και έφυγε για το σχολείο.

Οι εβδομάδες περνούσαν και το πρωινό του Δημητράκη πλέον αποτελούνταν από τηγανίτες με μπόλικο σιρόπι, το κρουασάν είχε αντικαταστήσει το μήλο στο κολατσιό του σχολείου, μετά το μεσημεριανό είχε πάντα ένα κομμάτι κέικ και το βράδυ αντί για το άνοστο γιαούρτι είχε μια λαχταριστή πάστα φράουλα σοκολάτα. Τι κι αν έλεγε η δασκάλα της γυμναστικής ότι πρέπει να τρώμε υγιεινά για το σώμα μας... Ο οδοντίατρος ότι πρέπει να αποφεύγουμε τα πολλά γλυκά για να μην χαλάσουν τα δόντια μας... *Τόσο καιρό και δεν έχω πάθει τίποτα!* έλεγε στον εαυτό του κάθε φορά που καταβρόχθιζε ένα γλυκάκι.

Σήμερα ήταν ένα ξεχωριστό Σάββατο. Είχε πάρτι γενεθλίων ο καλύτερος φίλος του Δημητράκη, ο Νικόλας. Όλοι οι συμμαθητές είχαν μαζευτεί στο σπίτι του Νικόλα για να γιορτάσουν. Έπαιξαν διάφορα παιχνίδια, άκουσαν μουσική, έδωσαν τα δώρα στον Νικόλα και τέλος έσβησαν την τούρτα τραγουδώντας όλοι μαζί το «Να ζήσεις Νικόλα». Η τούρτα ήταν τόσο λαχταριστή, είχε μέσα μπισκότα, σιρόπι, κρέμα του κόσμου τις λιχουδιές. Ο Δημητράκης πήρε μια μεγάλη κουταλιά και την έβαλε στο στόμα. Προς μεγάλη του έκπληξη, αντί για την πανδαισία γλυκών γεύσεων ένωσε έναν δυνατό οξύ πόνο σε ένα από τα πίσω δόντια του. Για την υπόλοιπη ώρα δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι άλλο παρά τον πόνο στο δόντι του. *Και αν χάλασε το δόντι μου από τα πολλά γλυκά; Μα δεν γίνεται να χαλάσουν έτσι εύκολα τα δόντια. Από την άλλη έτρωγα κάθε μέρα, μήπως έπρεπε να πάω στον οδοντίατρο; Όχι όχι αυτός είναι ικανός να μου βγάλει όλη τη μασέλα!* Οι σκέψεις έτρεχαν μέσα στο μυαλό του ενώ ο πόνος εξακολουθούσε να υπάρχει σε κάθε δαγκωματιά γλυκού. «Έλα Δημητράκη, φεύγουμε» ήταν η μαμά του που είχε έρθει να τον πάρει από το πάρτι «Τι έχεις Δημητράκη;» τον ρώτησε βλέποντας ότι κάτι τον απασχολούσε «Όλα καλά;»

4^ο Σημείο Απόφασης:

Τι να αποφασίσει ο Δημητράκης τώρα;

A) Να μην πει τίποτα, για να συνεχίσει να τρώει γλυκά.

B) Να ζητήσει από τη μαμά του να τον πάει στον οδοντίατρο.

Εάν απάντησες το Α, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 17.

Εάν απάντησες το Β, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 18.

A. Να του πει τίποτα, για να συνεχίσει να τρώει γλυκά

«Είμαι μια χαρά μαμά», απάντησε ο Δημητράκης χωρίς να της πει για τον πόνο στο δόντι του και οι δύο τους πήραν τον δρόμο για το σπίτι. Καθώς περπατούσαν, το δόντι του δεν τον ενοχλούσε καθόλου πια. Ίσως να ήταν το συγκεκριμένο γλυκό, σκέφτηκε, *ας δοκιμάσω κάποιο άλλο γλυκό πιο μαλακό χωρίς μπισκότα.* «Μαμά, να πάρουμε ένα παστάκι από το ζαχαροπλαστείο;» Φυσικά η μητέρα του δεν του χάλασε χατίρι. Μπήκαν στο μαγαζί και διάλεξαν μια πάστα σοκολάτα. Ο Δημητράκης έφαγε διστακτικά μια μπουκιά και τίποτα. Ούτε ο παραμικρός πόνος. *Αυτό ήταν, σκέφτηκε, θα έφταιγε εκείνο το γλυκό.* έφαγε όλη του την πάστα γεμάτος ανακούφιση.

Υπήρχαν μέρες που ο πόνος επέστρεφε στιγμιαία στο δόντι του Δημητράκη, αλλά εκείνος είχε βρει την λύση στα παγωτά, στις γρανίτες και γενικά στα γλυκά που δεν χρειάζονταν ιδιαίτερο δάγκωμα. Ακόμα και τα φαγητά που ζητούσε από τη μητέρα του είχαν περιοριστεί σε ρύζι και μακαρόνια. *Αχ πόσο μου έχει λείψει μια μπριζολίτσα, σκέφτηκε, αλλά μπορεί να ξαναπονέσει το δόντι αν δαγκώσω κάτι με δύναμη, άσε καλύτερα.*

Οι μέρες περνούσαν και ο Δημητράκης προσπαθούσε να κρύψει το πρόβλημα με το δόντι του. Ένα βράδυ αφού έφαγε ένα γαλακτομπούρεκο πήγε να ξαπλώσει. Εκείνο το βράδυ θα γινόταν ένα από τα χειρότερα της ζωής του. Ένας δυνατός πόνος που προερχόταν από δόντι του τον ξύπνησε μέσα στη νύχτα. Θαρρείς και κάποιος του τρυπούσε το σαγόκι με δύναμη. Όσο περνούσε η ώρα ο πόνος εξαπλωνόταν σε όλο του το κεφάλι. Ο Δημητράκης έβαλε τα κλάματα και οι γονείς του έτρεξαν στο δωμάτιό του για να δουν τι συμβαίνει. «Πρέπει να πάμε στον οδοντίατρο» του είπε ο πατέρας του «όχι δε θέλω να πάω» κλαψούρισε εκείνος «Πολύ καλά» είπε η μητέρα του με αυστηρό ύφος «Αν δε θες να πας εσύ στον οδοντίατρο, θα έρθει εκείνος εδώ» γύρισε την πλάτη της και έφυγε τόσο γρήγορα που ο Δημητράκης δεν πρόλαβε να της πει κουβέντα.

Ο οδοντίατρος που δεν άργησε να έρθει μπήκε φουριόζος στο δωμάτιο του Δημητράκη. «Για άνοιξε το στόμα να δούμε το περιβόητο δόντι» του είπε. «Δε θέλω» του απάντησε ο Δημητράκης και σκέφτηκε την ευχή της κουκουβάγιας «Θέλω να φύγετε». Ο γιατρός όχι μόνο δεν έφυγε αλλά άνοιξε και τη βαλίτσα του με τα διάφορα εργαλεία. Η ευχή έπιασε μόνο στους γονείς του είχε πει η κουκουβάγια, αυτός εδώ ο γιατρός είναι αποφασισμένος να μην κάνει πίσω. Παράλληλα, ο πόνος γινόταν αφόρητος. Ο Δημητράκης κατάλαβε ότι δεν υπήρχε λόγος να αντιστέκεται άλλο.

«Τα πράγματα είναι πολύ άσχημα» είπε ο γιατρός αφού τελείωσε την εξέταση «τρία δόντια χρειάζονται εξαγωγή αμέσως» «Εννοείτε ότι θα μου βγάλετε τρία ολόκληρα δόντια;» ο Δημητράκης έχασε τη γη κάτω από τα πόδια του «μα δεν γίνεται αυτό» «Πρέπει να αφαιρεθούν το συντομότερο διαφορετικά η μόλυνση θα επεκταθεί σε όλο σου το στόμα και τα πράγματα θα γίνουν δέκα φορές χειρότερα» «Μπορεί να γίνουν και χειρότερα;» απόρησε ο Δημητράκης με γουρλωμένα μάτια «Ασφαλώς!» απάντησε ο γιατρός «αν είχες έρθει νωρίτερα θα γλίτωνες με ένα απλό σφραγισματάκι. Και εννοείται αν δεν έτρωγες τόσα γλυκά!»

Ο Δημητράκης έκανε την εξαγωγή και για έναν μήνα δεν μπορούσε να φάει απολύτως τίποτα πέρα από σουπές. Με την παραμικρή δαγκωματιά το στόμα του πονούσε. Ο γιατρός του είχε πει ότι θα περάσει σε

λίγο καιρό. «Μα πόσο ανόητος ήμουν» σκέφτηκε «θα τα είχα αποφύγει όλα αυτά αν είχα πάει στον γιατρό και αν δεν έτρωγα τόσα πολλά γλυκά. Τώρα είμαι υποχρεωμένος να τρώω μόνο νερόβραστες σούπες» Ο Δημήτρης έμεινε απελπισμένος να σκέφτεται τι του είχε συμβεί.

ΤΕΛΟΣ

Εάν θες να επιλέξεις ένα διαφορετικό τέλος, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 18.

Εάν επιθυμείς ο Δημητράκης να ζητήσει να μην κάνει τις εργασίες του, προχώρησε στη σελίδα 7.

Εάν επιθυμείς ο Δημητράκης να ζητήσει να αγοράσει ό,τι θέλει, προχώρησε στη σελίδα 13.

Εάν έχεις διαβάσει και τις τρεις ιστορίες, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 19.

B. Να ζητήσει από τη μαμά του να τον πάει στον οδοντίατρο

«Μαμά νομίζω ότι πρέπει να πάω στον οδοντίατρο» απάντησε ο Δημητράκης «μόλις δάγκωσα ένα σκληρό κομμάτι μπισκότο από την τούρτα, με πόνεσε πολύ το δόντι μου». Μόλις τελείωσε τη φράση του το είχε ήδη μετανιώσει. Και αν ο γιατρός του έβγαζε το δόντι; Και αν έπρεπε να κάνει χειρουργείο; Και αν η μητέρα του τον μαλώσει επειδή... «Ε δεν είναι τίποτα» διέκοψε τις σκέψεις του η μητέρα του «μπορεί να χρειαστεί κανένα σφραγισματάκι» «Τι εννοείς ένα απλό σφραγισματάκι;» ρώτησε εκείνος. «Έχω και εγώ ένα» του απάντησε «δεν είναι τίποτα, μέσα σε δέκα λεπτά θα έχεις τελειώσει».

Και πράγματι έτσι ήταν! Την επόμενη μέρα πήγαν στον οδοντίατρο και, όπως είχε προβλέψει η μητέρα του Δημητράκη, χρειαζόταν ένα απλό σφράγισμα. Όση ώρα διαρκούσε το σφράγισμα ο Δημητράκης αισθάνθηκε μια μικρή ενόχληση αλλά δε συγκρινόταν με τον πόνο που είχε νιώσει στο πάρτι του Νικόλα.

«Τέλος» φώναξε ο οδοντίατρος. «Κιόλας;» ρώτησε γεμάτος απορία ο Δημητράκης. «Βέβαια!» Δεν μπορεί να ήταν τόσο απλό, σκέφτηκε, τώρα θα μου πει ότι θα πρέπει να τρώω μόνο σούπες για έναν μήνα και ότι δεν μπορώ να φάω κανένα γλυκό ποτέ ξανά! Ο γιατρός πήρε ένα σοβαρό ύφος και ετοιμαζόταν να μιλήσει στον Δημητράκη. «Όπως κατάλαβες μικρέ μου τα γλυκά...» ο γιατρός δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του. «Ξέρω... κομμένα!» τον διέκοψε μουτρωμένος ο Δημητράκης και ο γιατρός έβαλε τα γέλια. «Ε όχι δα! Ποιος ζει χωρίς γλυκάκια;» του απάντησε «αλλά θα πρέπει να τα περιορίσεις! Δε γίνεται να τρως κάθε μέρα εκτός αν θες να ξανάρθεις εδώ» του είπε χαμογελώντας.

«Ούτε κατά διάνοια» απάντησε ο Δημητράκης «και από πότε μπορώ να ξαναφάω; Νιώθω το στόμα μου λίγο μουδιασμένο» τον ρώτησε περιμένοντας την απάντηση με βαριά καρδιά. «Μέχρι το απόγευμα θα μπορείς να φας μέχρι και μπριζόλα». Ένα τεράστιο βάρος έφυγε από πάνω του! Τίποτα από όσα σκεφτόταν τελικά δεν έγινε, όλα ήταν πιο απλά απ' ό,τι φανταζόταν.

Το βράδυ έφαγαν όλοι μαζί σε ένα εστιατόριο για να γιορτάσουν το σφράγισμα του Δημητράκη, όπως είπε χαριτολογώντας ο μπαμπάς του. Ο Δημητράκης έφαγε μια ζουμερή μπριζόλα και το δόντι του δεν τον ενόχλησε καθόλου. Πόσο δίκιο είχαν οι γονείς του τελικά που επέμεναν να μην τρώει τόσα γλυκά. Αν τους είχε ακούσει από την αρχή και είχε πάει στον οδοντίατρο θα είχε αποφύγει όλο αυτό. «Ευτυχώς τώρα είναι όλα καλά» σκέφτηκε ο Δημητράκης καθώς συνέχιζε το γεύμα του χαρούμενος.

ΤΕΛΟΣ

Εάν θες να επιλέξεις ένα διαφορετικό τέλος, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 17.

Εάν επιθυμείς ο Δημητράκης να ζητήσει να μην κάνει τις εργασίες του, προχώρησε στη σελίδα 7.

Εάν επιθυμείς ο Δημητράκης να ζητήσει να αγοράσει ό,τι θέλει, προχώρησε στη σελίδα 13.

Εάν έχεις διαβάσει και τις τρεις ιστορίες, παρακαλώ προχώρησε στη σελίδα 19.

Επίλογος

Ο Δημητράκης καθόταν στο δωμάτιό του και κοιτούσε έξω από το παράθυρο. Σκεφτόταν όλα αυτά που πέρασε το τελευταίο διάστημα. Μια μαμά με ένα μικρό παιδάκι περπατούσαν στον πεζοδρόμιο όταν εκείνο είδε την παιδική χαρά από την απέναντι μεριά του δρόμου. Θέλησε χωρίς δισταγμό να περάσει απέναντι. Φυσικά η μαμά του το σταμάτησε. «Μη! Δεν περνάμε ποτέ τον δρόμο» του είπε με αυστηρό ύφος και το μικρό έβαλε τα κλάματα που η μητέρα του δεν το άφησε να περάσει απέναντι. Ο Δημητράκης χαμογέλασε.

Μα δεν καταλαβαίνει ότι για το καλό του του είπε όχι; Αλλιώς θα τον χτυπούσαν τα αυτοκίνητα, είπε στον εαυτό του ο Δημητράκης. Και εκείνη την ώρα τα κατάλαβε όλα. Όλες αυτές οι περιπέτειες στη ζωή του ήρθαν από τη στιγμή που η μαγική κουκουβάγια εκπλήρωσε την ευχή του. Από τότε που οι γονείς του σταμάτησαν να του λένε «όχι» και να του κάνουν όλα τα χατίρια ξεκίνησαν οι μελεάδες! Ο Δημητράκης ξαφνικά ένιωσε τόσο αφελής σαν το μικρό παιδάκι που πήγε να περάσει τον δρόμο και νεύριασε με την μητέρα του.

Πρέπει να το σταματήσω, μονολόγησε, πρέπει να γίνουν όλα όπως πριν! Πώς το είχε πει η κουκουβάγια;

Προτού ο ήλιος βγει, απ' των γονιών σου το στόμα το «όχι» θα χαθεί.

Ζήτα ό,τι θες με φόρα, του «ναι» έχει έρθει ώρα.

Κι αν ποτέ το μετανιώσεις, σφύρα τρεις φορές και θα εμφανιστεί μπροστά σου το πουλί με γνώσεις.

Χωρίς δεύτερη σκέψη ο Δημητράκης σφύριξε δυνατά τρεις φορές. Όπως και την πρώτη φορά που συνάντησε τη μαγική κουκουβάγια έτσι και τώρα φύσηξε ένας αέρας τόσο δυνατός που ο Δημητράκης έκλεισε τα μάτια του. Μόλις σταμάτησε ο άνεμος, το παιδί άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε προς το παράθυρο. Εκεί τον περίμενε η κουκουβάγια με το βλοσυρό της βλέμμα να είναι καρφωμένο πάνω στον Δημητράκη.

«Λοιπόν νομίζω ότι το πήρες το μάθημά σου νεαρέ μου» του είπε.

«Πώς το ...»

«Πώς το κατάλαβα; Ξέρω πολλά πράγματα» τον διέκοψε εκείνη «Νόμιζες ότι με το να σου λένε όχι οι γονείς σου ήθελαν το κακό σου! Ενώ εκείνοι ήθελαν το ακριβώς αντίθετο, ό,τι έκαναν το έκαναν για το δικό σου καλό!»

Ο Δημητράκης άκουγε αποσβολωμένος.

«Και τότε γιατί μου το έκανες αυτό;» τη ρώτησε «γιατί δεν μου το εξήγησες από την αρχή και με άφησες να βασανίζομαι;»

«Γιατί αυτή είναι η αποστολή μου» του απάντησε εκείνη «με αυτόν τον τρόπο δίνω στα παιδιά να καταλάβουν ότι το να ακούνε «όχι» και να βάζουν όρια γίνεται για το δικό τους καλό.»

Ο Δημητράκης δεν έβγαζε κουβέντα.

«Όταν είμαστε μικροί μπορεί να μην το καταλαβαίνουμε αλλά οι γονείς πάντα γνωρίζουν πότε πρέπει να πουν όχι και πότε ναι σε κάτι που ζητάμε.»

Είχε τόσες ερωτήσεις να της κάνει αλλά μόλις άνοιξε το στόμα να μιλήσει η κουκουβάγια άνοιξε τα τεράστια φτερά της και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Ο Δημητράκης κοιτούσε για μερικά λεπτά έξω από το παράθυρο.

Άραγε να λύθηκαν τα μάγια; αναρωτήθηκε, ένας τρόπος υπάρχει να το μάθουμε. Έτρεξε μέχρι το σαλόνι που ήταν οι γονείς του.

«Μαμά, μπαμπά γίνεται να μην πάω αύριο σχολείο;» τους ρώτησε περιμένοντας με αγωνία την απάντησή τους.

«ΟΧΙ ΒΕΒΑΙΑ!» απάντησαν ταυτόχρονα εκείνοι. Ο Δημητράκης έτρεξε και τους αγκάλιασε.

«Σας ευχαριστώ πολύ!»

Ήταν η πρώτη φορά που χαιρόταν τόσο πολύ που άκουγε όχι!